

Sygn. akt V CNP 108/06

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2006 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Strus

w sprawie ze skargi K. T. i S. T.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego

postanowienia Sądu Okręgowego w G.

z dnia 30 sierpnia 2005 r., w sprawie z wniosku J. G.

przy uczestnictwie K. T. i S. T.

o rozgraniczenie nieruchomości,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 6 września 2006 r.,

**odrzuca skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego orzeczenia.**

Uzasadnienie

Uczestnicy postępowania w sprawie o rozgraniczenie zakończony prawomocnie postanowieniem Sądu Okręgowego z dnia 30 sierpnia 2005 r. złożyli skargę domagając się stwierdzenia, że orzeczenie to zostało wydane z naruszeniem prawa tj. przepisami art. 244 § 1 k.p.c. oraz – w konsekwencji – z art. 153 k.c. Zarówno w petitum skargi jak i w uzasadnieniu stwierdzają, że od postanowienia rozstrzygającego sprawę co do istoty nie przysługuje skarga kasacyjna ponieważ wartość przedmiotu zaskarżenia jest niższa niż 50 000 zł. Uprawdopodobnienie szkody polegało na stwierdzeniu, że konsekwencją wydanego postanowienia jest uszczerbek „na gruncie” w zakresie powierzchni około 600 metrów kwadratowych.

Wymieniona kwota odnosi się do progu wartościowego skargi kasacyjnej określonego w art. 398² § 1 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przepis art. 424¹ § 1 k.p.c. ustanawia bezwzględną przesłankę dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia w postaci niemożliwości zmiany lub uchylecia orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych. W § 3 norma wynikająca z § 1 zostaje uszczegółowiona przez wykluczenie zbiegu skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem oraz skargi kasacyjnej, natomiast art. 424⁸ § 1 k.p.c. zawarty został nakaz odrzucenia niedopuszczalnej skargi o której mowa w art. 424¹ k.p.c.

Z przedstawionego uregulowania wynika obowiązek wykazania przez stronę wnoszącą skargę o stwierdzenie niezgodności /.../ istnienia przesłanki określonej w końcowym zdaniu art. 424¹ § 1 k.p.c.

Skarga stanowiąca przedmiot rozpoznania nie spełnia tego wymagania.

Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawie o rozgraniczenie wymaga rozstrzygnięcia, czy jest to sprawa o prawa majątkowe, do której ma zastosowanie kryterium (próg) wartości ustanowiony w art. 398² § 1 k.p.c. oraz czy skarżący wykazał, że wartość przedmiotu zaskarżenia w apelacji była niższa od

pięćdziesięciu tysięcy złotych, jako kwoty miarodajnej dla postępowania kasacyjnego ze względu na dzień wydania orzeczenia przez sąd drugiej instancji.

Sąd Najwyższy podziela stanowisko prezentowane przez pełnomocnika, przyjmującego stosowanie art. 398² § 1 k.p.c. Sprawa o rozgraniczenie nieruchomości jest sprawą majątkową, ponieważ jej wynik bezpośrednio kształtuje konfigurację i obszar, a wskutek tego również wartość sąsiednich nieruchomości, dlatego wartość przedmiotu zaskarżenia stanowiący o dopuszczalności skargi kasacyjnej wynosi pięćdziesiąt tysięcy złotych.

Postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest odrębnym postępowaniem, w którym Sąd Najwyższy nie dokonuje zmian podstawy ani rozstrzygnięć zapadłych w postępowaniu zakończonym prawomocnie. Nawet stwierdzenie niezgodności z prawem nie wzrusza wydanego tam orzeczenia co do istoty sprawy, jak również postanowień incydentalnych zapadłych w jego toku a jest jedynie prejudykatem dla następnego procesu o odszkodowanie dla strony, wymaganym w art. 417¹ § 2 k.c. – tj. w przepisie realizującym konstytucyjną zasadę naprawiania szkody wyrządzonej bezprawnym działaniem organu władzy publicznej (art. 77 ust. 2 Konstytucji).

Zakończone prawomocnie postępowanie o rozgraniczenie nie dało podstaw do twierdzenia, że skarga kasacyjna nie była tam dopuszczalna mimo regulacji zawartej w art. 519¹ § 1 k.p.c. W szczególności, ani uczestnicy, wbrew obowiązki wynikającemu z przepisów art. 19 § 2 a następnie z art. 368 § 2 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c. nie wskazali wartości przedmiotu sporu i wartości przedmiotu zaskarżenia. Jak wyżej stwierdzono w postępowaniu wszczętym na skutek skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uchybienia zakończonego postępowania nie mogą być naprawione, dlatego skarżący nie wykazał istnienia bezwzględnej przesłanki wniesienia skargi opartej na przepisach art. 424¹ § 1 k.p.c. Na marginesie można dodać, że wartość ta nie może być uznana za okoliczność powszechnie znaną, skoro w rozpoznawanej sprawie przedmiotem sporu – jak wskazał pełnomocnik wnoszący skargę był zabudowany obszar gruntu o pow. około 600 m kw.

Stwierdzić również należy, że wnosząc skargę będącą przedmiotem rozpoznania uczestnicy nie wykazywali istnienia wyjątku od reguły pierwszeństwa skargi kasacyjnej (w razie jej dopuszczalności) ustanowionego w art. 424¹ § 2 k.p.c.

Z przytoczonych względów należało odrzucić skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia kończącego postępowanie w sprawie, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.